

Tato disertační práce se zabývá pobělohorskými jednáními o církevních statcích, vznikem konkordátní smlouvy (často označované jako smlouva solní) a správou solní pokladny v letech 1630–1782. Vysvětluje hlavní mechanismy fungování *cassa salis*, všímá si výše výnosů ze solní daně a různých účelů, na něž byly tyto prostředky vynakládány. Tím hlavním mělo být založení čtyř nových biskupství v Čechách, což se během 17. století podařilo jen částečně. Snaha o rekonstrukci farní sítě vedla na konci 17. století k založení oddělené pokladny tzv. *cassa parochorum*. Během celého období měla papežská kurie obavy, aby pražští arcibiskupové nespravovali solní pokladnu nezávisle na ní. Nespokojenost se správou pokladny nakonec vedla k utuženému dohledu ze strany apoštolských nunciů a k vizitaci *cassa salis* v roce 1710. Zvláštní pozornost je věnována opakovanému porušování konkordátu ze strany státu během 18. století. Státní moc se snažila zbavit Svatý stolec práva na rozdělování prostředků ze solní pokladny. Tento proces byl ukončen jejím přivtělením k zemskému náboženskému fondu za vlády císaře Josefa II.